

Fiskehandlernes eller Fiskeopkjøberes Side er for Tilveiebringelsen af saadanne Andragender blevet udfoldet en meget stor Virksomhed, saaledes har man ikke kunnet overse, at der fra egentlige Fiskeres Side er fremkommen saare mange Udtalelser af stor Tilfredshed med det foreslaaede Forbud. Dette omfatter ikke blot de ved Loven af 9de Marts 1872 forbudte „Bundslæbeaad“ (det engelske Trawl), men ethvert Redskab, som slæbes langs Havbunden efter et i Bevægelse eller Drift værende Fartøi („Driwaaad“), og falder i det væsentlige sammen med de for de imod Syd tilgrændsende Dele af Lillebelt siden 1871 gjældende Bestemmelser. Efter Alt hvad der i Kommissionens Betænkning er oplyst om, at flige Redskaber ere altfor stærkt opfiskende, ødelægge Fiskeyngel og Fiskenes Fødeemner paa Havbunden, samt i en usofvarlig Grad forstyrre audet Fiskeri, navnlig med Kroege og Redgarn, er Udvalget blevet enig om at tilraade den uforandrede Vedtagelse af Forslagets § 5, uanset den Lov, der hos enkelte Medlemmer har fundet Sted om det Rigtige og Hensigtsmæssige i ubetinget og i et større Omfang, end Tilfelddet er hos vor sydlige Nabo, at forbyde overalt paa det danske Søterritorium Anvendelsen af en Fiskemaa, der i og for sig er lønrende, og som udenfor Territoriets Grændse dog maa staa aaben for danske ligesaavel som for andre Fiskere. For at tydeliggjøre, at Forbudet selvspøgeligen ikkun kan gjælde det danske Søterritorium, har man fundet sig foranlediget til at foreslaa en liden Tilføjning (Ændringsforslag Nr. 1).

Lovforslagets § 6 indeholder i fuldstommen Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling et almindeligt Forbud imod Brugen af „Kalevaad“, af hvad Navn nævnes kan, langs Kysterne indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land, medens Anvendelsen af saadanne Aaad paa dansk Søterritorium iøvrigt betinges af, at Aaaden drages til Vaaddet, og indskræntes til Liden mellem 20de Mai og 20de September. Her foreligger nu allerede det Hovedpunkt, hvori Udvalgets Flertal, som ovenfor antydet, har troet at maatte sjerne sig saavel fra Regeringens som fra Kommissionens Forslag. Den sidste Del af Paragrafens Indhold, der falder sammen med Bestemmelsen i § 26 for Limfjorden, kan Udvalget tiltræde, da det maa erkjendes, at Anvendelsen af de smaamaaske Kalevaad paa den Maade, at de fra den fastliggende Aaad drages til denne (Anfævaad), altsaa slæbes henad Havbunden, kan medføre de samme Ulemper som de i § 5 forbudte Driwaaad, og der ingen Anledning synes at være til andetsteds at tillade Brugen af Kalevaad i større Udstrækning, end for Limfjorden bestemt. — Derimod er det forekommet Udvalgets Flertal mindre konsekvent med Hensyn til Brugen af det omhandlede Redskab at give strengere Bestemmelser for Havkysterne end for Limfjorden, og, som det længere nedenfor vil blive yderligere bemærket,

gjælder det Samme, om end i et noget mindre Omfang, ogsaa i Henseende til det i § 39 foreslaaede ubetingede Forbud imod Kalevaads Anvendelse i de øvrige Fjorde. Flertallet stiller derfor Forslag til Ændring af Paragrafens Affattelse (Ændringsforslag Nr. 2).

Medundertegnede Mourier-Peterfen er af den Formening, at Lovens Niemed, som er at beskytte det bestaaende Fiskeri mod Ødelæggelse ved Brugen af skadelige Redskaber, og at bevare det som et værdifuldt Aktiv, ikke blot for den nulevende Slægt, men ogsaa for Efterkommerne, vil ganske forfeiles, naar ikke Lovudkastets Forbud mod Driwaaad, Puls- og Kalevaad opretholdes uforandret.

Seg kan derfor ikke gaa ind paa Flertallets Ændringer til Lovkastets § 6 og § 39, og det saa meget mindre, hvad den sidstnævnte Paragraf angaar, som Fiskerikommissionens Lante, at forbeholde Fjordsfiskeriet til Fordel for de tilgrændsende Kommuners Beboere, ikke er optaget i Regeringens Udcast.

Seg skjønner heller ikke, at de forskjellige Andragender, der siden Fremlæggelsen af dette Lovudkast ere fremkomne fra en Del af Landets Fiskere, paa nogen Maade ere istand til at sætte min Overbevisning eller til at gjendrive den klare og grundige Bedømmelse af vore Fiskeriforhold, som er udviklet i den nedatte Kommissionens Betænkning, der har ledsaget dette Lovudkast som Bilag, og hvortil jeg skal henholde mig. — Til Tydeliggjørelse af Paragrafens 2den Bestemmelse foreslaar jeg en liden Tilføielse (Ændringsforslag Nr. 3).

Det tør vel ikke benægtes, at Forholdene paa enkelte Steder af Havkysterne maaske kunne gjøre en Aflaasning ønskelig, i Highed med hvad der for Limfjorden bestemmes i Lovforslagets § 27; men Flertallet har dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fremsætte noget Forslag i saa Henseende. Derimod forekommer det Udvalget, at der paa Steder, hvor ferske Vandløb udmunde i Havet paa de aabne Kyststrækninger, ikke er mindre Grund end i Limfjorden og andre Fjorde til at holde Afgangen til disse Vandløb aaben for de deri legende Fisk og beskytte den der staaende Yngel, hvorfor man har tilladt sig at foreslaa en til Slutningen af § 16 svarende Tilføjning til § 7 (Ændringsforslag Nr. 4). — For de øvrige Fjordes Vedkommende vil en saadan Bestemmelse formentligen kunne gives ved de i § 41 ommeldte Vedtægter, og man har ikke overset, at Lovforslagets § 47 aabner Afgangen til at tilveiebringe Fredningen, ogsaa ved Kysterne. Men da sidstnævnte Lovbestemmelse til en vis Grad dog ikkun er fakultativ, synes en Tilføjning i Slutningen af § 7 dog ikke derved at gjøres overflødig.

Ved Loven af 25de Marts 1872 blev for Limfjorden efter Foranledning af Kontrolten indført en Fredningstid for Sommeren i Maanederne